

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2680/2016
21.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Рафаиловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1587/12 од 27.06.2012. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1587/12 од 27.06.2012. године, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1587/12 од 27.06.2012. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 4353/11 од 12.01.2012. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4353/11 од 12.01.2012. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој на име мање исплаћене зараде у периоду од 01.09.2008. до 31.08.2011. године, плати укупно 2.449.966,03 динара са законском каматом на појединачне месечне износе, чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке. Ставом другим изреке одбијен је и тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да за рачун тужиље, надлежном Републичком фонду ПИО уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка од 28.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1587/12 од 27.06.2012. године, одбијена је жалба тужиље као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395.

ЗПП (погрешно се позивајући на одредбу члана 404. новог ЗПП), ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 67/16 од 19.10.2016. године, Апелациони суд у Београду је предложио Врховном касационом суду да одлучи о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, налазећи да су за то испуњени услови из члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да правилно Апелациони суд у Београду закључује да су испуњени услови из члана 395. ЗПП, јер је у конкретном случају потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у предметима са истим чињеничним и правним захтевом као у овој правној ствари, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.125/04 и 111/09), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код тужене, а почев од 01.07.2006. године, решењем Дирекције полиције од 01.07.2006. године, распоређена је на радно место ради обављања послова сузбијања кријумчарења и трговине људима, са звањем главни полицијски инспектор, у Одељењу за сузбијање организованог општег криминала, у Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције, које је Правилником тужене, од 10.05.2006. године, о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, систематизовано под редним бројем 1.91. Решењем Управе за људске ресурсе тужене од 01.07.2006. године, одређен јој је коефицијент за обрачун зараде у висини од 33,75 увећан за минули рад. Решењем Дирекције полиције од 07.02.2007. године, тужилца је почев од 15.02.2007. године, у истом Одељењу - за сузбијање организованог општег криминала, распоређена на радно место ради обављања послова сузбијања отмице, изнуда и уцена са елементима организованог криминала, које је Правилником тужене од 10.05.2006. године, систематизовано под редним бројем 1.88, а решењем Управе за људске ресурсе тужене од 22.02.2007. године, одређен јој је коефицијент за обрачун зараде у висини од 33,75 увећан за минули рад. Против наведених решења тужене, тужилца није користила правна средства, на која јој је указано поуком о правном леку, нити се обраћала туженој са захтевом за исплату увећане зараде у складу са Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови су одбили тужбени захтев, налазећи да тужилца није искористила своје право жалбе на решења којим јој је одређен коефицијент за обрачун плате, односно није покренула одговарајући управни поступак против тог решења, а суд није надлежан да одлучује о том праву тужиле већ орган тужене, јер је суд надлежан да одлучује само о захтеву за

накнаду штете због незаконитог рада органа или о захтеву за исплату накнаде, утврђене појединачним правноснажним и коначним актом тужене, коју је тужена неосновано обуставила или по коме је нередовно вршила исплату.

По оцени Врховног касационог суда основани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права приликом одлучивања о захтеву тужиље.

Наиме, одредбом члана 10. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала („Сл. гласник РС“ бр. 67/03, 135/04, са изменама објављеним у „Сл. гласнику РС“ бр. 61/05, које су биле на снази у спорном периоду), одређено је да се у министарству надлежном за унутрашње послове ради откривања кривичних дела из члана 2. овог закона образује Служба за сузбијање организованог криминала. Применом члана 18. став 1. овог Закона, лица која обављају послове и задатке у посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила на пословима са којих су ступила на рад у те организационе јединице. Према ставу 2. истог члана, плате ових лица уређује Влада Републике Србије.

Влада Републике Србије је плату лица која врше функцију, односно обављају послове и задатке у Служби за сузбијање организованог криминала, утврдила је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Сл. гласник РС“ бр. 97/03 од 11.10.2003. године, са изменама објављеним у „Сл. гласнику РС“ бр. 67/05, које се примењују од 31.05.2005. године, те су биле на снази у спорном периоду), тако што је, чланом 2. став 2. Уредбе, утврдила да се иста обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на функцији, односно на пословима са којих су ступили на рад.

Правилна примена наведених одредаба подразумева да се Уредба о платама лица која обављају послове у посебним јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, на основу члана 18. став 2. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, у погледу плата службених лица запослених у Служби за сузбијање организованог криминала, примењује као *lex specialis*. Ово из разлога што цитираном одредбом члана 2. став 2. Уредбе, плата ових лица није одређена оквирно, већ садржина исте прецизно утврђује обим увећања, одређењем да им се плата обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступила на рад у те организационе јединице. С обзиром да није и не може бити спорна плата коју су ова лица остваривала на пословима пре ступања на рад у Службу, то није било потребе за доношењем посебног решења или за вођење управног поступка ради доношења одлуке о висини плате, већ је тужиља право на плату у складу са чланом 2. став 2. Уредбе, стекла већ на основу решења тужене о распоређивању у ову Службу. То даље значи да је тужена била у обавези да, приликом обрачуна и исплате плате тужиљи, непосредно примени наведену одредбу Уредбе и тужиљи исту исплати у двоструком износу плате коју је остваривала пре распоређивања на ове послове.

Имајући у виду да су нижестепени судови погрешном применом материјалног права одбили тужбени захтев, налазећи да је тужиља била у обавези

да у управном поступку оствари право на тражену висину плате, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је, применом члана 407. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући при том у виду примедбе из овог решења, а потом правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**